உ
கடவுள் துணை.
செந்தமிழ்.

தொகுதி-௩௫.] ஈசுவர ஹூ தைமீ [பகுதி-௩.
Vol. 35. January—February 1938. No. 3.

பழநி மாம்பழக் கவிச்சிங்க நாவலர் சரிதம்

[௯௪-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

11. இராமநாதபுரஞ் சென்றதும்—சேதுஸம்ஸ்தானாதிபதிகளைக் கண்டதும்

பன்னிரண்டாண்டில் ஆங்கிலத்திற் கற்கவேண்டிய நூல்களனைத்தையும் கசடறக்கற்றுக் கவிபாடுந்திறமையும் பெற்றுப் புகழுற்றுவிளங்கிய 'மில்டன்' (Milton) 'போப்' (Pope) 'மெக்காலே' (Macaulay) முதலிய ஆங்கிலப்புலவர்களைப்போலவே, மிகவும் சிறுவராகிய நம் மாம்பழக்கவியும், பன்னிரண்டாண்டில் தமிழ்மொழியை ஐயந்திரிபறக்கற்றுப் பாப் பாவினங்களையும், யமகம் திரிபு அடிமடக்கு ஏகபாதம் நிரோட்டகம் நாகபந்தம் முதலிய சித்திரகவிகளையும், புராணம் காவியம் பிரபந்தம் ஆதியவற்றையும்,

'தூதைந்து நாழிகையில் ஆறுநா ழிகைதனிற்
சொற்சந்த மாலைசொல்லத்
துகளிலா அந்தாதி ஏழுநா ழிகைதனிற்
றொகைபட விரித்துரைக்கப்
பாதஞ்செய் மடல்கோவை பத்துநா ழிகைதனிற்
பரணியொரு நாண்முழுதுமே
பாரகா வியமெலாம் ஓரிரு தினத்திலே
பகரக் கொடிக்கட்டினேன்'

என்று தமது பேராற்றலை எடுத்தோதிய காளமேகக்கவிராயரைப் போல் அநாயாசமாய் விரைந்தகதியிற் பாடவல்ல சமர்த்தையும், புராணகாவியங்களுக்கு விரிவாகப் பொருளுரைக்கும் புலமையையும், அவையோர் கேட்டு வியந்து சிரக்கம்பம் கரக்கம்பம் செய்யுமாறு பிரசங்கஞ்செய்யும்வன்மையையும், பிறர்பாடிய பிரபந்தத்தைத் தாம் ஒருமுறை கேட்டவளவில் அதனைத் தாம் முன்னரே பாடிய பழைய பிரபந்தம் என்று மெய்ப்பிக்கும் திறமையையும் தமிழ்த்தெய்வமாகிய முருகன் அருளால் பெற்றிருந்தனர். இத்தகுதிகொண்டு இவர் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இலரென்னும்படி விளங்கினர். இவரது தகுதியையும், விரைவாகக் கவிபாடும் சாமர்த்தியத்தையும் கண்டு மிகவும் வியந்த அறிஞர்கள், இவரைத் 'தமிழ்ச்சக்கரவர்த்தி' என்றும், 'கலைஞானபீடம்' என்றும், 'நாமடந்தையின் நல்லிருக்கை' என்றும் புகழ்ந்துகூறிக் கொண்டாடினர். அவர்கள் புகழ்மொழிக்குக் கவிராயர் முற்றும் தகுதியுடையவரென்பதற்கு, அவர் பிரபுக்களுக்கு எழுதிய சீட்டுக்கவிகளிற் காணப்படும் சொற்றொடர்கள் சிறந்தசான்றாகக் கொள்ளற்குரியன. அவை—'வித்வசாமர்த்திய ரத்தினதீபம்' 'தமிழ்மடந்தை திவ்யபொற் கமலாசனம்' 'விற்பன கலைஞானபீடம்' 'சாஸ்திராந்தரங்கம்' 'பிரபந்த அமிர்த பூரண விசித்திரகும்பம்,' 'புலவர் திலகம்,' 'மதுரப்பிரவாகம்,' 'சண்டப்பிரசண்டவாக்கி,' 'சபாஷ் என மதிக்கும் ரத்னம்,' 'பிரசங்க திவ்யம்' என்பன.

கவிராயரவர்கள் தமக்குத் தம் பெற்றோரால் இடப்பட்ட 'மாம்பழம்' என்ற பெயருக்கேற்பக் கேட்போர்செவி குளிரும்படி யாவரிடத்தும் இன்னுரையாடியும், விருப்பங்கொள்ளும்வகையில் விநயமாக ஒழுகியும், சாதுரியமும் கற்பனையும் கதிக்கப் புதுப்புதுக் கருத்துக்கள் பூரித்தெழக் கவிகளை நவநவமாய்ப் பாடியும் வந்தனர். இவற்றால், இவர் பெயர் எங்கும் வியாபித்தது. ஆங்காங்குள்ள தமிழன்பர்கள் மிகுதியாக வந்துகூடி இவரைக் கண்டு களித்து அளவளாவினர். பலர் மாணாக்கர்களாக அமர்ந்தனர்.

இங்ஙனம் மாம்பழப்புலவர் மதிப்பும் பெருமையும் உடையராய்க் கிகழ்கையில், அவர் மனத்தில் ஓர் எண்ணம் உதித்தது.

அது—தம் மூதாதைகள் செல்வமிகும் மன்னர்ஸம்ஸ்தானங்களுக்குச் சென்று, ஆங்குத் தமது சிற்பசாத்திரப்பயிற்சியையும் சிற்றுளித்திறமையையும் சிறப்புறக் காட்டி அவ்வரசர்களது அன்பையும் ஆதரவையும் அடைந்து அவர்கள் மனமகிழ்ந்தளித்த வரிசைகளையும் பட்டம் முதலிய பெயர்களையும் பெற்றுப் பெருமை சிறந்து வாழ்ந்ததுபோல் தாமும் தமிழ்ப்பற்றும் கொடைநலமும் நிரம்பிய தமிழரசர்சபைகளுக்குச்சென்று தமது புலமையை விளக்கி வரிசைபலபெற்று வாழவேண்டும்.—என்பது.

இவ்வாறு தம்முள் எழுந்த எண்ணம், அவரை மேலும் மேலும் தூண்டிக்கொண்டேயிருந்தது. அப்பொழுது கவிராயருக்கு வயது பதினேழு நிரம்பியது. அவர் தம் மனத்தில் ஆழப்பதிந்து சதா நினைப்பூட்டிக்கொண்டிருக்கும் அந்த எண்ணத்தைத் தம்மைச் சூழவிருந்த சுற்றத்தார், பெற்றோர், அன்பர், அறிவானுயர்ந்த ஆன்றோர் முதலியவர்களிடத்துக்கூறி அவர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்தனர். அவர்களனைவரும் கவிராயர் கருதியது நல்லகாரியமென்றும், அவசியமானதென்றும், பறவைகள் பழுமரத்தையும் மீனினங்கள் நீர்நிறைந்த கயத்தையும் நாடிச்செல்வது இயற்கையென்றும், அவ்வாறே கற்றுவல்ல புலவர்கள் பொருட்கொடையாளரான புரவலரிருக்கைநாடிச்செல்வது முறைதானென்றும், நீவிரும் சிறந்த புலவீராதலால் ஸம்ஸ்தானங்களுக்குச்சென்று நுமது கல்வித்திறமையைக்காட்டி மேலான பரிசுகள் பெற்றுவருவதுதான் பெருமையுடையதென்றும் ஒருமுகமாய்க் கூறினர்.

அவர்கள் வாய்மொழி, தம் எண்ணத்திற்கு நல்வரவுகூறுவதுபோல் இருந்ததுகண்டு கவிராயர் மிகவும் களிப்படைந்தனர். மேலும், அவர், அப்பொழுது பழநிப்பதியில் பிரசித்திபெற்றவராகவும், தூரதேசங்களுக்குப் பலமுறை யாத்திரைசென்றுவந்தவராகவுமுள்ள தக்கார்சிலரை அடுத்து, அவர்களிடம் 'தமிழ்கேட்டு மகிழ்ந்து தகுதியறிந்து பரிசுதரும் தமிழ்நாட்டுஸம்ஸ்தானங்களில் தலைசிறந்துவிளங்குவது எது?' என்று வினவினர். அவர்களும் இராமநாதபுரத்துச் சேதுஸம்ஸ்தான அரசர்களே சேரசோழபாண்டியர்களுக்குப்பின்னர்த் தனித்தமிழரசர்கள் என்றும்,

அவர்களே தமிழ்கேட்டுருகும் உள்ளமுடையவர்களென்றும், பெயர்சிறந்த சேதுமன்னர்களில் ஒருவர், ஒருதுறைக்கோவை பாடிய பொன்னுங்கால் அமிர்தகவிராயருக்குப் பதினுயிரம்பொன் பரிசளித்தாரென்றும், அப்பரிசே சேதுபதிகள் தமிழபிமானமிக்கவர்களென்பதற்கும் புலவர்கள்தகுதியறிந்து சன்மானிப்பதிற் சிறந்தவர்களென்பதற்கும் சான்ருமென்றும் கூறினர்.

அன்றியும், அச்சேதுமன்னர்கள், 'காக்குங் கருணையும், கல்வியும், கவிமதுரவாக்கும், வாழ்வும் தழைத்த திருவினர்களென்றும், அத்திருவுடையார் திருமரபிற் கற்றுவல்ல வித்துவான்களுக்கு வளர்ப்புத்தாயாகவும், பெருங்கொடைவள்ளலாகவும், இம்மைப் பயன்கருதாது மறுமைப்பயனையே கருதியவராகவும் அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் புலவர்களெனப் பெயர்சிறந்த பலர்க்கும் வேண்டிய உதவி, அவர்களனைவரையும் தமது அவைக்கழைத்து அவர்களுடன் அளவளாவிப் பொழுதுபோக்குதலையே பெரும்பயனுகக் கொண்ட அருங்கலைவிநோதராகவும், புலவர்பெருந்தகையாகவும் விளங்குபவர், ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத்தேவரவர்களின் தந்தையாகிய ஸ்ரீமான் பொன்னுச்சாமித்தேவரவர்களேன்றும் விளம்பினர்.

மேலும் அவர்கள், "இப்பொழுது அங்குத் திருமுடிபுனைந்து அரியாதனத்தமர்ந்து செங்கோல்செலுத்தி அரசுசெய்கின்றவர் ஸ்ரீ பொன்னுச்சாமித்தேவரவர்களுடைய அருமைச்சகோதரர் ஸ்ரீமான் முத்துராமலிங்கசேதுபதியவர்களென்றும், அவரும் இன்றமிழை இனிதுறக்கற்ற அறிஞரென்றும், ஈகையிற் சிறந்தவரென்றும், அவ்வரசர்சிகாமணியால் இயற்றப்பட்ட பிரபந்தங்கள் 'வள்ளிமணமாலை, முருகரநுபூதி, மும்மொழிமாலை, பிரும்மகைவல்யம், பாலபோதம், பிரபாகரமாலை, காயகப்பிரியா, ரசிகரஞ்சனம்' என்ற பெயர்களையுடையவைபென்றும், அவ்வருமைநூல்கள் இனிமையும் மேன்மையும் வாய்ந்தவைகள் என்றும் கூறினர்.

இங்ஙனம் விளக்கமாகக் கூறிய அவ்வன்பர்களது இன்பமொழிகள், கவிராயர்க்குப் பெரிதும் உற்சாகத்தையூட்டின. அன்றே அவர் சேதுஸம்ஸ்தானத்துக்குச் சென்றுவருவதெனத் தீர்மானித்தனர். உடனே பிரயாணத்திற்கு நன்னுள் ஒன்றை

ஆராய்ந்து, குறித்த அச்சுபதினத்தில் உற்றூர் பெற்றோர் உறவினர் முதலியவர்களிடத்தும் விடைபெற்றுத் தம் கையேட்டுக்காரர் உடன்வரச் சிவிகையூர்ந்து பழநியிலிருந்து பலகாததூரத்துக்கு அப்பாலுள்ள இராமநாதபுரத்திற்கு வழிகண்டு சென்றனர். அங்ஙனம்சென்ற கவிராயர், ஆங்கடைந்து தமது தகுதிக்கேற்ற விடுதியொன்றை அமைத்துக்கொண்டு ஸம்ஸ்தாநாதிபதிகளைக் காணும்பொருட்டுக் காத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அங்ஙனம்காத்திருந்தும், ஸ்ரீமான் பொன்னுச்சாமித்தேவரவர்களையும் அவர் உடன்பிறந்தார் ஸ்ரீமான் முத்துராமலிங்கசேதுபதியவர்களையும் காணக் கவிராயருக்குச் சமயம்வாய்க்கவேயில்லை. ஆயினும், ஸம்ஸ்தானத்துப்புலவர்களும் பிறரும் கவிராயர் கவிபாடும் விரைவையும் கவியின் சுவையையும் நாவன்மையையும் நுண்ணறிவையும் கண்டு களித்தனர். எனினும், அவர்களுள் ஒருவரேனும் மாம்பழக்கவிராயர்செய்தியைச் சேதுபதியவர்களுக்குத் தெரிவித்தாரில்லை.

தம் கைப்பொருளைச் செலவுசெய்துகொண்டு இராமநாதபுரத்திற் பலநாள் தங்கியிருப்பது கவிராயர்மனத்தில் வருத்தத்தை விளைத்தது. கவிராயர் கற்றறிந்தவராதலால், 'பேராற்றலுடையார்க்கும் ஆகுநாளன்றி ஏற்றகருமம் செய்ய இயலா'தென்பதையும், "அடுத்து முயன்றாலும் ஆகுநாளன்றி எடுத்தகருமங்கள் ஆகா"வென்பதையும் நன்கறிந்து பொறுமைமேற்கொண்டு, கருதியவையனைத்தையும் பெறுவதற்குரிய நற்காலத்தின் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் கவிராயர் இராசதரிசனத்திற்குக் காத்துக்கொண்டிருந்தநாளில், ஒருநாள் ஸ்ரீமான் பொன்னுச்சாமித்தேவரவர்கள் தமது ஆஸ்தானத்துப் பட்டிமண்டபத்திருந்த வடமொழிவாணர்களையும் தென்மொழிப்புலவர்களையும் நோக்கி ஒரு வடமொழிச் சுலோகத்தைக்கூறிச் 'செந்நாப்புலவீர்! ஸ்ரீலக்ஷ்மீதேவியின் துதியாயுள்ள இச்சுலோகத்தின்பொருளைத் தமிழில் வெண்பாவில் அமைத்துக்கொணர்பவர்கட்குத் தக்கபரிசளிக்கப்படும்' என்று கூறி, அச்சுலோகத்தையும் கொடுத்தனர். அவர்களுள் ஒருவர்

அரசரைக்காணும்பொருட்டு நெடுநாளாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் பழநிமாம்பழக்கவிராயரையடுத்து அச்சுலோகத்தைச்சொல்லி அதன்பொருளை விடாதமைத்து ஒருவெண்பா இயற்றித்தரும்படி வேண்டினர். அவர்விரும்பியவாறே கவிராயரும் வெண்பாவாகப் பாடித்தந்தனர். அவ்வெண்பாவை எடுத்துச்சென்ற புலவர், அதனை அரசசபையிற் காட்டிப் பரிசுபெறும்பொழுது அச்செய்யுளின் வரலாற்றை ஸ்ரீபொன்னுச்சாமித்தேவரிடத்துக் கூறினர். மாம்பழக்கவிராயர் பாடிக்கொடுத்த வெண்பா,

அம்புயமென் ருதுசகி யாதுனது தாள்சகிமா
ரம்புநிகர் பார்வைசகி யாதுமெய்யவ்—வம்புயங்கை
தாங்கலமெய் மால்வலூரஞ் சார்தலரி தென்னிலென்வாய்
வீங்குரையாற் றுங்கொறிரு வே.

என்பதாம்.

புலவர்தம் அறிவினூறிச் செஞ்சொல் உலாவும் நெஞ்சில் உலவி நன்னுவில் உதிக்கும் தீஞ்சுவைச்செய்யுட்களையும் வசன அமுதங்களையும் செவியாரக் கேட்டுச் சிந்தைமகிழ்வதே தாம் கருதும் இன்பங்களிலெல்லாம் தலைசிறந்த இன்பம் என எண்ணும் இயல்பினரும், பழுத்த ஞானமும், அறிவும், செல்வமும் மிக்கவருமான தேவரவர்கள், மாம்பழக்கவியின் சுவைமிக்க கவியைக் கேட்டு மிகவும் மகிழ்ந்து ‘அவர், பேரறிஞரும் திருவருட்பிரசாதம் பெற்ற சீரியருமாவர்’ எனச் செப்பி, அவரைக் காண்பதில் விருப்பமிக்குற்று உறப்பறையாயுள்ளவர்களை அரசர்பார்க்கொணுது என்றுள்ள உலகவழக்கத்துக்கு மாருக அப்பொழுதே தம் ஆஸ்தானத்துப் பரிசனர்களில் தக்கார் சிலரைக் கவிராயரை அழைத்து வருமாறு விடுத்தனர்.

ஆணைபெற்றவர்கள் விரைந்துசென்று, கவிராயரைக்கண்டு தேவரவர்களது கட்டளையை அறிவித்து, அவரை அரண்மனைக்கு எழுந்தருளுமாறு வேண்டினர். அந்நல்லுரை கேட்ட கவிராயர், இன்றுதான் தெய்வத்திற்கு நம்மீது திருவுள்ளம் இரங்கியதுபோலும் என்று மகிழ்ச்சியடைந்து, தம் கையேட்டினர்களுடன் அரசவைபடைந்தனர். அங்ஙனம் அடைந்த கவிராயரைப்

பொன்னுச்சாமித்தேவர் நல்வரவேற்று இனிதுபசரித்து இருக்கை தந்து வீற்றிருக்கச்செய்தனர். அங்ஙனம் அமர்ந்தபிறகு கவிராயருடன் வந்த கற்றுச்சொல்லி, கவிராயருக்கு 'இராசசபையில் ஸ்ரீமான் பொன்னுச்சாமித்தேவரவர்களுடன் அவர் சகோதரர் ஸ்ரீமான் முத்துராமலிங்கசேதுபதி அரசரும் கொலுவீற்றிருப்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தினன். அதனை உணர்ந்ததும் மாம்பழக் கவிராயர், முதலில் அரசரைவணங்கும்முறையில் சேதுபதியை வணங்கி அவர்மீது வாழ்த்துதலாக ஒரு கவி பாடினர். அது,

விருத்தம்.

புகழான்ற நகமீன்ற பொன்னின்மூலக் கன்னியொரு புறந்த ழீஇப்பல்
லகிலாண்ட முதலாண்ட வருண்மோன சிவஞான வமலன் காக்க
பகர்பூங்காத் தொறும்பூவை பதங்கோவைச் செழும்பாவைப் படிக்குந்தேவை
நகரேந்த்ர சுமுக !முத்து ராமலிங்க பூபவனை நாளுந் தானே.

என்பதாம்.

பின்னர், ஸ்ரீபொன்னுச்சாமித்தேவரைக் கவிராயர் வணங்கி அவர்மீதும் ஒரு வாழ்த்துக்கவி கூறினர். அது,

விருத்தம்.

மங்கரிய பங்கவிடர் வெங்கடவின் முங்கலுறு வார்மீ ளற்குன்
பொங்கவக ளங்கசமு கங்கருணை வங்கமது போலு மாலோ!
கொங்கர்சக ரங்கர்கள்க லிங்கர்பல ருங்கரமுன் கூப்பக் கீர்த்தி
தங்கவளர் துங்கஜய சிங்கமெனு மெங்கள்பொன்னுச் சாமி மாலே.

என்பதாம்.

இவ்வாறு கவிராயர், சேதுபதியையும் தேவரையும் வணங்கி வாழ்த்துக்கவிகள் பாடியபின்னர், அவ்விருவரையும்நோக்கி, 'அலர்மடந்தையின் அருளும் கலைமடந்தையின் கருணையும் இனிதுறப்பெற்று வண்டமிழ்வாணரின் வறுமையைப் போக்கி அவர்களை வாழ்விக்கும் வள்ளல்காள்! ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நால்வகைக் கவிகளையும் திறம்பட இசைத்துத் தங்களை இன்பசாகரத்துள் ஆழ்த்தி மகிழவே நாம் இங்கடைந்தோம். நாம் வந்து பல மாதங்களாயின. எனினும்,

தங்களைத் தக்கவாற்றாற் காணவேண்டுமென்றே இதுகாறும் காத்திருந்தோம். இன்றுதான் நேரில் காணும் பாக்கியம்பெற்றோம்.' என்று மிகவும் குழைந்தசொற்களில் அன்பு ஊற்றெழ இனிமையாகக் கூறினர். கவிராயரது வணக்கமும் சாதுரியமும் உணர்ச்சியெழச்செய்யும் உருக்கமொழிகளும் இனிமையான கண்டத்தொனியும் வாசாமகோசரமாய் வசனிக்கும் வாக்கும் பரவசமெழச்செய்யும் பாடல்களும் அவையினர்க்கும் அரசரிருவருக்கும் அவர்பால் அன்பையும் அகமகிழ்வையும் அதிகரிக்கச்செய்தன. அரசரும் தேவரும் கவிராயரவர்கட்கு முகமன்கூறிச் சன்மானமுமளித்தனர்.

மாம்பழக்கவிராயர் பொன்னுச்சாமித்தேவரைக் கண்ட உண்மைச்செய்தி இவ்வாறாகச் சிலர் இதனை வேறுபடியாகவும் விளம்புகின்றனர். அது பொருந்தாது.

---

12. ஸ்ரீ ஸேதுஸம்ஸ்தானாதிபதிகளும்— மாம்பழக் கவிராயரும்

பண்டுதொட்டே நமது பாண்டியநாடு அறிவின்வளர்ச்சியிலும், அருந்தமிழ்ப்பணியிலும் முன்னணியில் நின்று பெருமைபெற்று விளங்கியதென்பது தமிழறிவுபெற்ற அறிஞரும், ஆராய்ச்சியாளரும் அறிந்தவோருண்மை. இந்நாட்டுப் பேரரசர்களும் சிற்றரசர்களும் ஜமீந்தார்களும் மற்றும் பிரபுக்களும் தமிழையும் தமிழ் கற்றுப் புலமைபெற்ற வல்லாரையும் நன்கு ஆதரித்துப் பாதுகாத்துவந்தனர். இவ்வாறு பாதுகாத்தவர்களுள் சேதுபதிகள் முதலில் எண்ணுதற்குரியர். சேதுஸம்ஸ்தானத்தில் அலர்மடந்தையின் அருள்பெற்ற நற்றமிழ்வாணர்களும் நல்லிசைப்புலவர்களும் இசைத்தமிழில் இன்பமுறப் பாடும் பாடகர்களும் நாடகம் பரதம் முதலியவற்றில் வல்லாரும் பின்னும் பலவகைக்கலைகளில் தேர்ந்த அறிஞர்களும் அவை சிறக்க வீற்றிருந்து சேதுபதிகளால் சிறந்த வரிசைகள் பெற்றுப் புகழுற்று விளங்கினர்.

இத்தகைய சேதுமன்னர்திருமரபில் பத்தொன்பதாம்நூற்றுண்டில் தமிழகம் முழுதும் மதிக்கும்படி விளங்கிப் பொய்யுடம்பு நீத்துப் புகழுடம்புபெற்று இன்றும் தமிழர்நினைவில் நீங்காதிருப்பவரும் ஸேதுஸம்ஸ்தானத்து ஸ்ரீமுத்துராமலிங்கசேதுபதியவர்களின் முன்பிறந்தாரும் ஸேதுஸம்ஸ்தானத்தின் தலைமை நிர்வாகியும் அதை உயர்நிலைக்குக் கொணர்ந்தபேரறிஞரும் தமிழிலும் வடமொழியிலும் புலமைவாய்ந்து சிறந்த கலாநிதியாக விளங்கியவரும் தமிழகத்தில் மகாவித்துவான்களெனப் பெயர் சிறந்து கீர்த்தியுடன் திகழ்ந்த திரிசிரபுரம் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துநல்லூர் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் முதலிய புலவர்பெருமக்களுடன் நெருங்கிப்பழகி அவர்களுடைய பெரும் புலமையையும் கவிபாடும் ஆற்றலையும் அறிந்தவரும் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்த மதுரைமாநகரத்தில் கி. பி. 1901-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 24-ஆம் தேதி நான்காம் சங்கத்தையும் செந்தமிழ்க் கலாசாலையையும் தாபித்து, அவற்றை நலம்பெற வளர்த்துப் புகழ்பெற்று விளங்கி 1911-ஆம் ஆண்டில் விண்புகுந்த ஸ்ரீபாண்டித்துரைத்தேவரவர்களின் அருமைத் தந்தையாருமாகிய ஸ்ரீமான் பொன்னுச்சாமித் தேவரவர்கள், தமது பேரவையில் தமக்கு எதிரே வீற்றிருக்கும் மாம்பழப்பாவலரது அரும்பெரும் புலமையையும் விரைந்து கவி பாடுமாற்றலையும் யாவரும் கண்டறியுமாறு வெளிப்படுத்த நினைந்து அவரைநோக்கி 'அருந்தமிழ்வல்லீர்! "கிரியிற் கிரியுருகுங் கேட்டு" என்பதை ஈற்றடியாகக்கொண்டு ஒரு செய்யுளை இயற்றித்தருக' என வேண்டினர். உடனே கவிராயர்,

மாலாம்பொன் னுச்சாமி மன்னர்பிரான் றன்னாட்டிற்
சேலாங்கண் மங்கையர்வா சிக்குநல்யாழ்—நீலாம்
பரியிற் பெரியகொடும் பாலைகுளி ரும்ஆ
கிரியிற் கிரியுருகுங் கேட்டு.

என்று அதனைப் பூர்த்திசெய்தனர்.

[நீலாம்பரி, ஆகிரி என்பன இராகங்கள். கிரி—மலை.]

கவிஞன் உள்ளத்திற் கற்பனையூற்று எப்பொழுதும் பெருக்கெடுத்துக்கொண்டேயிருக்கும். இவ்வினிய ஊற்று மாம்பழக்

கவிராயரிடத்துத் தெய்வ அருளால் இனிதாக அமைந்திருந்தது. இதனுல் எத்தகைய கவிகளேயும் அவர் தட்டின்றி அநாயாசமாகப் பாடிவந்தனர்.

பிறகு தேவர், 'கிரியின்மயல் காட்டறிஞர் கேள்' என்ற இறுதி அடியைக்கொடுத்து, முன்போலவே கவியைப் பூர்த்திசெய்யும்படி புகன்றனர். உடனே மாம்பழப்புலவர்,

என்றுமொரு தன்மைத் தெனவினிக்கு மொன்னலரை
வென்றபொன்னுச் சாமி விறல்வேந்தே!—துன்று
வரிசிலேக்கை வேளயிலான் மாய்ந்தகிர வுஞ்ச
கிரியின்மயல் காட்டறிஞர் கேள்.

எனப் பாடிமுடித்தனர்.

மேலும், 'கனதனவே னக்கூறிற் கண்டு' என்ற ஈற்றடியைக் கொடுத்துப் பாடும்படி தேவர்கூறக் கவிராயர் உடனே,

போலுரைமட் டும்புகல்வர் பொங்குபொரு ளொன்றீயார்
சீலபொன்னுச் சாமியெனுஞ் சிங்கேறே!—சால
மனமிரக்க மில்லாத வன்கணரைத் தேடிக்
கனதனவே னக்கூறிற் கண்டு.

என்று அதனே முற்றுவித்தார்.

[கண்டுபோலுரைமட்டும் புகல்வர் எனக் கூட்டிப் பூட்டுவிற்பொருள் கோளாமாறு காண்க]

புகழ்ந்தும், இகழ்ந்தும் பாடவல்லவர் புலவர்கள். அவர்கள் செல்வர்களது எண்ணங்களே எளிதாகச் சித்திரித்துக்காட்டுகின்றனர். அவர்கள் புகழுரையும் இகழுரையும் பளிங்குபோன்றன. பளிங்கு எதிர்ப்பட்டவற்றின் வெளித்தோற்றத்தைமட்டும் காட்டும். இவை, வெளித்தோற்றத்தோடு மனத்தினுள் புதைந்துகிடக்கும் குற்றம்குறைகளேயும் எடுத்துக்காட்டும் வல்லமைவாய்ந்தவை. இத்தகைய கவிவலார்களில் மாம்பழக்கவிராயரும் ஒருவரென்பதைத் தேவருணர்ந்து உண்மகிழ்ந்து அப்பாலும் அவர், 'காளேயுருவழித்தோன் கண்' என்ற இறுதி அடியைச்சொல்லி அதைப் பூர்த்திசெய்யும்படி வேண்டக் கவிராயர்;

பத்திபுரி நெஞ்சே! பகலிரவும் பேரின்ப
முத்திதரு மையலிடை மூழ்காதே—சத்தியினல்
வாளை யுருவழித்த வள்ளுகிர்க்கைச் சிங்கமுகக்
காளை யுருவழித்தோன் றண்.

என்று பாடிமுடித்தனர்.

பின்னும் அவர், 'குடத்தைப் பிடித்தவன் சட்டியை நோக்கக் குறைவில்லையே!' என்ற இறுதியடியைக் கொடுத்து, முதல் மூன் றடிகளைப்பெய்து தூக்கைமுற்றுறச்செய்குதிர்" என்றனர். உடனே,

கட்டளைக்கலித்துறை.

கடத்தைப் பழித்துக் களபந் திமிர்ந்து கதிர்த்தரள
வடத்தைத் தரித்துச் சுணங்கு படர்ந்தொளிர் வள்ளிதன
தடத்தைத் தடவுந் தனது மலர்க்கைத் தலத்தினிற்குக்
குடத்தைப் பிடித்தவன் சட்டியை நோக்கக் குறைவில்லையே.

என்று கவிராயர் அதனை முற்றுவித்தனர்.

இங்ஙனம் புலமைமிக்க ஸ்ரீ. பொன்னுச்சாமித் தேவரவர்கள் மாம்பழக்கவிராயரவர்களுடைய பேராற்றலை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அரசரும் அவருடைய பின்பிறந்தாருமான ஸ்ரீமான் முத்துராமலிங்கசேதுபதிமன்னரவர்கள், இடையிற் புகுந்து, கவிராயரைப்பார்த்துப் "புலவீர்! 'மஞ்ஞைமிடற் றுட்புகுந்த முள்ளேயிற்று வல்லரவு மகிழுந் தானே' என்ற ஈற்றடிக்கு ஏற்ற பொருள் அமைத்து இனியதொருகவியை இயற்றித்தருக" என்று கூறினர். புலவர் நன்றெனச்சொல்லி விரைந்து,

அஞ்ஞைகளைத் தினந்தினங்கொண் டாடிகனி
பாடிமிடி யதனுற் பல்லை
ருஞ்ஞையெனத் திரக்காதெற் புரக்குமுத்து
ராமலிங்க நரேந்த்ர! கேண்மோ!
கஞ்ஞையுறு சிறியர்பெரி யோரையும்வெல்
லுவர்விதியார் கடப்ப ரோர்கால்
மஞ்ஞைமிடற் றுட்புகுந்த முள்ளேயிற்று
வல்லரவு மகிழுந் தானே.

என்று பாடிமுடித்தனர்.

இங்ஙனம் தொடர்ச்சியாக ஆறு ஈற்றடிகளைக்கொடுத்து ஸ்ரீ பொன்னுச்சாமித்தேவரும், ஸ்ரீ முத்துராமலிங்கசேதுபதியவர்களும் பூர்த்திசெய்யும்படி சொல்லக் கவிராயர், முதல்மூன்றடிகளையும் அவர்கள் கருதிய பொருள்நயம்பெற அமைத்துப் பாடி முடித்தனர். இங்ஙனம் பிறர்கருதியவற்றை அறிந்து செய்யுள் வடிவில் அமைத்துக் கூறுவது எளிதான காரியமா? தேர்ந்த கல்வியும் தெளிந்த ஞானமும் கூரிய மதியும் உடைய கவிகளுக்குத்தான் அது எளிதாகும். இது மாம்பழக்கவிராயரிடத்து இயல்பாயமைந்ததாகவும், தெய்வத்தினருளாலமைந்ததாகவும் இருந்தது. அத்திறமையால் மாம்பழப்பாவலர் ஈற்றடிசொல்லுமுன்னரே எஞ்சிய அடிகளைப்பெய்து வெண்பாக்களாகவும் கட்டளைக்கலித்துறையாகவும் விருத்தமாகவும் எண்ணிய கருத்துக்கள் இனிதமையும்படி பாடினர்.

[தமிழ் அன்பர்களே! அறிவுத்தெய்வமாகிய கலைமடந்தையின் ஆலயம் மிகவும் தூய்மைவாய்ந்தது. அவ்வழகிய ஆலயத்தின் உள்ளிடத்தை யாரும் எளிதில் அடைந்துவிடமுடியாது. உண்மையாகவே கலைமகணாலனைக் கண்டு களிக்கவேண்டுமாயின், தெளிந்த அறிவும், குற்றமற்ற உள்ளமும் உடையவராயிருத்தல்வேண்டும். வெறும் யாப்பிலக்கணம் மட்டும் கற்றுச் சொற்களை அடுக்குதல் பயன்படாது. அறிவும் அருளும் நெஞ்சில் சுரந்து பெருக்கெடுத்த பொழுது பாடும் பாடல்களுக்கு ஒரு தனிமதிப்பும் பெருஞ்சிறப்பும் ஏற்படும். இயற்கையே புலவன் உள்ளத்தில் தவழ்ந்து நாவில் ததும்பிக் கவியாக வழியுமானல், அக்கவியின்பத்தை எவ்வாறு வருணிப்பது? உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினும் அவ்வொளியே பரவி வெளியாகும்.]

[தொடரும்.]

சி. கு. நாராயணசாமிமுதலியார்.

கம்பராமாயணசாரம்.

[௫0-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

தான் இராமனுல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது தெரிந்து விபீடணன் மகிழ்தல்

[அப்போது சுக்கிரீவன், 'இராமபிரான் உனக்கு அபயதானம் அருளினன். அவனைத் தொழ வா' என்ற வார்த்தை விபீடணன் காதுக்குள்ளே புகுந்தவுடனே, அவன் கண்களிலிருந்து உவகைக் கண்ணீர், வெள்ளம்போலப் புறப்பட்டது. அவன் உள்ளம் குளிர்ந்தது. அதுபோலவே உடலும் குளிர்ந்தது. உள்ளத்துள்ளே உண்டாகிய உவகை, உள்ளத்துள் அடங்காமல் (உரோமக்கால் வழியாக) வெளிப்பட்டெழுந்தாற்போல, உரோமங்கள் சிலிர்த்தன.]

23 பஞ்செனச் சிவக்கு மென்காற் றேவியைப் பிரித்த பாவி[1]
வஞ்சனுக் கிளைய வென்னை வருகவென் றருள்செய் தானே
தஞ்செனக் கருதினனே தாழ்சடைக் கடவு ளுண்ட
நஞ்செனத் தகையே னன்றே[2] நாயக னருளி[3] ஞயேன்

கொண்டுகூட்டு: பஞ்சு எனச் சிவக்கும் மென்கால் தேவியைப் பிரித்த பாவி வஞ்சனுக்கு இளைய என்னை வருக என்று அருள்செய்தானே! தஞ்சு எனக் கருதினனே! நாயேன், நாயகன் அருளின் தாழ்சடைக் கடவுள் உண்ட நஞ்சு எனத்தகையேனன்றே!

பொருள்: (பஞ்சு ஆகிய பொருள்பட்டுச் சிவத்தலைச் சொல்ல வேண்டுமோ) பஞ்சு என்று (அப்பதார்த்தத்தின் பெயராகிய பதத்தைச்) சொல்லவே, சிவந்துபோகும்படி மென்மையான காலையுடைய சீதாதேவியைப்பிரித்த வஞ்சகப்பாதகனுன இராவணனுடைய தம்பி (யானதனுல் பகைக்கத்தக்கவன்) ஆன என்னை (அருளத்தக்கவனுகக்கொண்டு) "வருக" என்று அப்பெருமான் அருள்செய்தானே! (அருளிக் காக்கத்தக்க) அடைக்கலப்பொருளென்று (அங்கீகரிக்கக்) கருதினனே! நாய்போற் கடையேனுன (நஞ்சுபோன்ற தீமையுடைய) நான் அப்பெருமானுல் அங்கீகரித்தருளப்பெற்றதனுல், சிவபிரான் உண்ட(தனுல் தீமைநீங்கி நன்மைபொருந்திய) நஞ்சுபோல(த் தீமைநீங்கி நன்மைபொருந்தியவன்) ஆனேனன்றே!

தஞ்சம் (-அடைக்கலம்) என்பது தொகுத்தலால் தஞ்சு எனப்பட்டது. தகை - தன்மை.

'அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர்—அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்' என்றும், 'மாதர்பாதம் பஞ்சுபட்டாலும் பொறாது சிவக்கும்' என்றும் பெண்கள்பாதமென்மையை உயர்வுநவிற்சிகளாகக் கூறுவதுண்டு. அவ்வுயர்வுநவிற்சிகளுக்கெல்லாம் மேலான உயர்வுநவிற்சியாக, சீதைபாதம், பஞ்சு என்ற பதார்த்தம் பட்டால் சிவக்குமென்பானேன், பஞ்சு என்ற பதத்தைக் கேட்டாலுமே சிவந்துவிடுமென்பான் 'பஞ்செனச் சிவக்கு மென்கால்' என்றான். இதனில், ஊற்றுணர்ச்சிமட்டுமுடைய பாதத்தை ஓசையுணர்ச்சியுமுடையதுபோலக் கூறியிருக்கும் கவித்துவம் பாராட்டத்தக்கது.

இங்கே கம்பர், 'நெருப்பு' என்ற 'சொல்'லைச் சொல்லுதலால், நாக்கு வெந்துபோகாது, 'நெருப்பு' என்ற 'பொருளை'த் தொடுதலாற்றான் வெந்துவிடுமென்ற கருத்தடங்கிய 'நெருப்பென்றால் நாக்கு வெந்துபோமா' என்ற பழமொழியைக் கருத்துட்கொண்டு, அதனோடு அதிசயமாக முரண்படப் 'பஞ்செனச் சிவக்கும் மென்கால்' என்றாரென்னலாம்.

'பஞ்செனச் சிவக்குமென்கால்' என்பதற்கு, '(தோழிமார்) செம்பஞ்சுக்குழம்பு (ஊட்டவேண்டும்) என்று சொன்னாலும் (அதனையும் பொறாமற்) சிவந்துபோகுந்தன்மையுள்ள மென்மையான திருவடிகள்' என்றும் பொருள்கூறலாம்.

'கொடியநஞ் சமுதாக் கொண்டாய் குற்றமுங் குணமாக் கொள்வாய்' என்றவாறு சிவன் நஞ்சை அமுதாக்கிக்கொண்டதுபோல் இராமன் தீயவனான என்னை நல்லவனாக்கிக்கொண்டான் என்பதில் உள்ள உவமான உவமேயப் பொருத்தம் உவந்து கொண்டாடத்தக்கது.

பாடபேதம்: [1] பிரிவுசெய்த. [2] கருதினானே. [3] அருள.

[தொடரும்.]

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.

௨

யவனர்வரலாறு.

[யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீமான். ந. இராமநாதபிள்ளை B.A., (LOND.) அவர்கள்.]

(௫௬-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

கிரேக்கர் குடியேற்றங்கள்.

கி. மு. 735-ஆம் ஆண்டில் தியோக்ளிஸ் என்பவன் யவனர் சிலரொடு சிசிலிக்குச்சென்று எறினா எரிமலைச்சாரலிற் குடியேறினான். கொறிந்தியர் சிறுக்குசாப்பட்டினத்திற் குடியேறினார்கள். கி. மு. 690ல் கிறீற்றுத்தீவார் கேலாவில் தங்கினார்கள். இக்கிரேக்கக்குடிகள் பெருகிப் பழங்குடிகளை மேற்குப்பக்கத்திற்குத் துரத்தியதன்றி வேறுபலஇடங்களிலும் குடியேறினார்கள். இவ்வண்ணம் பினீசியர்வசம் இருந்த சிசிலி கிரேக்கராட்சிக்குட்பட்டது. பினீசியர்பட்டினமான அக்கிரிக்கந்தம் சிறுக்குசாப்பட்டினத்தோடு பகைகொண்டது. கி. மு. 485ல் சிறுக்குசாப்பட்டினத்தை ஆண்ட மேன்மக்களை அங்கிருந்த அடிமைகள் திரண்டு அடக்க எத்தனித்தாராக, மேன்மக்கள் கேலாநகரத்துக் கேலா என்னுங் கொடுங்கோலனிடம் துணைவேண்டினார்கள். கி. மு. 480ல் கேலா சிறுக்குசாவில் அரசுபுரிந்து பினீசியரையும் வென்றான். கேலா இறந்தபின் அவன் தம்பி ஹயிறோ வேந்தனானான். ஹயிறோ கி. மு. 474-ஆம் ஆண்டு எற்றூறியரோடு பொருதான். ஹயிறோ இறந்தபின் சிறுக்குசாப்பட்டினத்திற் குடிகள் அரசியலை நடத்தினர். பினீசியர் இக்காலத்தில் கிரேக்கரை நெருக்கினார்கள். டையோனிசியஸ் என்னும் கொடுங்கோலன் கிரேக்கநகரங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒருகுடைக்கீழாண்டு பினீசியரோடு போர்செய்தான். அவன்பின் அவன்மகன் இரண்டாவது டையோனிசியஸ் அரசாண்டான். கி. மு. 353-ஆம் வருடமளவில் பலகலகங்களினால் அரசியல் குலைய நேரிட்டது. பின்னர்க் கொறிந்தியருதவியால் சிறுக்குசாப்பட்டினத்தார் குடியரசை நாட்டினர். அக்காலத்தில் 600 அமைச்சர் கொண்ட சபை நாட்டை ஆண்டது. கி. மு. 325ல் அகதோக்கிளீஸ்

என்னுங் கொடுங்கோலன் சிறுக்குசாப்பட்டினத்தில் ஆணைசெலுத்தினன். அவன் பினீசியர்வசமாயிருந்த கொக்கிரோத்தீவைப் பிரஸ் வேந்தனுக்கு நன்கொடையாகக் கொடுத்தான். பிரஸ்வேந்தன் கி. மு. 287-ல் சம்நிதியரும் எற்றூறியரும் துணைவேண்டவும் மறுத்துக் காதாக்கினியரான பினீசியரோடு போர்செய்ய எத்தனித்தான். பிரஸ் தன்படையோடு சிசிலியில் இறங்கினன். சிறுக்குசாப்பட்டினத்தை முற்றுகையிட்டிருந்த பினீசியர் கிரேக்கப்படையைக் கண்டு அஞ்சியோடினர்கள். சிசிலித்தீவுக் கிரேக்கர் யாவரும் பிரஸ்வேந்தனை வரவேற்றூர்கள். லிலீபேயம் என்னும் ஒரு பட்டினத்தைத்தவிர ஏனைய துறைகளெல்லாம் கிரேக்கர்வசமாயின. பினீசியர் சமாதானத்தை விரும்பினர்; சில நகரங்கள் அழுக்காறுற்றுப் பிரஸ்வேந்தனுக்கு எதிராகப் பகைத்தமையால் கி.மு.286-ல் சம்நிதியர் பிரஸ்வேந்தனுதவியைவேண்டப் பிரஸ் இத்தாலியாவுக்குத் திரும்பினன். கி. மு. 275-ல் சம்நிதியர் மிகவும் இளைத்தனர். பிரஸ் தன் மூலப்படை தொலைந்தமையால் ஒரு கூலிப்படையைச் சேர்த்து வெனீசியாநகரின்பக்கல் உரோமரோடு பொருதான். இப்போரில் உரோமருடைய வில்லாளிகள் பிரஸ்வேந்தனுடைய யானைப்படையை வென்றமையால் பிரஸ் வேந்தன் தோற்றான். அதன்பின் சம்நிதியரும் கிரேக்கரும் உரோமரால் ஆளப்பட்டனர். பிரஸ் இத்தாலியாநாட்டைவிட்டுநீங்கித் தனதுநாட்டுக்குச் சென்று அங்கிருந்து பல கிரேக்கநாடுகளை அடக்கி ஆண்டான். பின்பு பிரஸ் ஸ்பாட்டாநாட்டுக் கோட்டையொன்றை முற்றுகையிட்டுநிற்கையில் ஸ்பாட்டாநகரப்பெண்ணொருத்தி தன்மகன் வாளால் வெட்டுண்டதைக் கண்டு பிரஸ் வேந்தனைச் செங்கல்லால் எறிந்து கொன்றாள்.

முதற் பினீசியயுத்தவரலாறு.

பினீசியர் பர்சியவிரிகுடாவிலிருந்து புறப்பட்டுச் சிரியாநாட்டுக்கரையில் கி. மு. 2000 ஆண்டுவரை குடியேறினர்கள். சிரியா நாடு பினீசியநாடாயினது. அந்நாடு 180 மைல் நீளமும் 40 மைல் அகலமுமுடையதாய்க் கிழக்கில் லபனன்மலையையும் மேற்கில் மத்தியதரைக்கடலையும் எல்லையாகவுடையதாயிருந்தது. அந்நாடு

மலையும் கடலும் வனமும் இயற்கையரண்களாயமையப்பெற்றதாகையால் பகைவரால் நலிவெய்தாததாயிற்று. பினீசியர் பெரிய ராச்சியாதிகாரத்தை நடத்த ஆசைப்படவில்லை. வாணிகஞ்செய்து திரவியந்தேடலே பினீசியரின் நோக்கம். பினீசியமரக்கலங்கள் மத்தியதரைக்கடலெங்கும் ஓடின. இங்ஙனம் பொருளைத்தேட விழைந்த பினீசியர் தேசாந்தரங்களுக்கு வியாபாரநோக்கமாகச் சென்றனர். மத்தியதரைக்கடல்வழியாகச்செய்யும் வாணிகம் முழுவதும் பினீசியர்கையில் இருந்தது. கருங்கடலிலும் ஐபீரியாவிலும் நகரங்கள் தீவுகள் எங்கும் பினீசியர் சென்று தங்கள் ஆவணங்களை அமைத்துப் பண்டமாற்றுச்செய்தனர்; சைப்பிரஸ் தீவின் செம்பையும் கிறீஸ்தேசத்துச் சாயத்தையும் சாகஸ்தீவின் பொன்னையும் லொறியாத்தீவின் வெள்ளியையும் கவர்ந்து யவனதேசமுழுவதும் ஆங்காங்கு ஆவணங்களமைத்தனர்: என்பது சரித்திரங்களாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. உதாரணமாகச் சில கிரேக்கநாட்டுத் துறைகளின் பெயர்கள் பினீசியமொழிகளாலமைந்திருப்பது அறியற்பாலது. உற்றிக்காவில் ஒருதுறை கி. மு 1140 ஆம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்டது. பினீசியர் சாலமன்காலத்து ஜிப்ரால்டர்நீரிணையால் சென்று அட்லாண்டிக் கடலை அடைந்து ஐபீரியாக்குடாநாட்டின் துறையாகிய காடிஸ்பட்டினத்தில் பொன்னேற்றி எருசலம் கோயிலுக்குக் கொணர்ந்தனர் என அறிகிறோம்.

பின்னர் யவனரும் பண்டமாற்றினாற் பொருள்தேடலாமென உணர்ந்து பினீசியருக்குப் பகைவராயினர். இரையர் சிடன்முதலிய பட்டினங்களில் வசித்த பினீசியர் ஆசியரின் நெருக்கத்தால் அவற்றை நீங்கி ஆபிரிக்காவில் கி. மு. 853-ஆம் ஆண்டு காதாக்கோ என்னும் புதிய பட்டினமொன்றை அமைத்தனர். காதாக்கோ என்பது கர்தாஸ் கிர்தாஸ் என விரிந்து, பினீசியமொழியில் புதிய பட்டினம் எனப் பொருள்படும்.

இக் காதாக்கோப்பட்டினத்தின் ஆதிவரலாற்றை வேசிலியஸ் ஏனீட்காப்பியத்தில் இயம்பினர்.

காதாக்கோப்பட்டினம்.

இரையர்ப்பட்டினத்து வேந்தன் சிக்கியனை அவன் மைத்துனன் பிக்மாலியன் கொன்ருனாக, அவன் மனைவி எலிசா என்னும் டைடோ சில செல்வரோடு புறப்பட்டுத் துயினிஸ்குடாவில் காதாக்கோநகரத்தைக் கண்டனள். இரையர் தலைநகரமாகலான் அங்குள்ள கோயில்களுக்குக் காதாக்கினியர் பொருள் அளித்தனர் என்றும் இரையரைப் பெரிய அலேச்சாந்தர் கைப்பற்றியபோது பினீசியரை வரவேற்று அவருக்குத் தம் நகரத்தில் இல்லம் அளித்தனர் என்றும் அறிகின்ரேம். துயினிஸ் மிகச்செழித்த நாடாயினும், காதாக்கினியர் ஆபிரிக்கரையே கமத்தொழில்செய்யவிட்டுப் பண்டமாற்று ஒன்றினுலேயே பொருளீட்டினர். காதாக்கினியர் அட்லாந்திக் கடற்றீவுகளுக்கும் ஆபிரிக்காவின் மேற்குக்கரைத்தீவுகளுக்கும் சென்று பொன் யானைத்தந்தம் குரங்கு முதலியன கொணர்ந்தனரென்றும் பிரித்தானியதேசத்திற்குச்சென்று ஈயம் வாங்கினரென்றும் அறிகிரேம். இவ்வாறு காதாக்கினியர் பெருகி இராச்சியம்நடத்தவுந்தொடங்கிஞர்கள். ஆபிரிக்காவின் மேற்குப் பகுதியும் சாடினியா கோசிக்கா சிசிலி முதலிய தீவுகளும் காதாக்கினியர் ஆட்சிக்குட்பட்டன. சிசிலித்தீவில் காதாக்கினியர் கிரேக்கரோடு பொருதனர். உரோமர் காதாக்கினியரைப் பினீசியர் (போயினி) எனவே வழங்கினர்.

அரசியல்முறை.

காதாக்கினியர் அரசியன்முறையை யவனதேசத்துப் பெருந் தத்துவஞானி அரிஸ்தாதில் ஆராய்ந்துவரைந்தனர். வயோதிகர் கூட்டம் ஒன்றே அரசியலை நடத்திற்று. அக்கூட்டத்திற்கு 28 பிரதிநிதிகள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

அக்கூட்டத்தினரே போர்தொடங்குதற்கும் நிறுத்துதற்கும் உத்தரவளிக்கவேண்டும். அரசியலை இருதலைவர்மூலமாக அக்கூட்டம் நடத்திற்று. பொதுமக்களுக்கு அரசியவுரிமைகள் ஒன்றுமில்லை. பிற்காலத்தில் நூற்றுவர்சபை பிரமாணங்களையாக்கும் வல்லமையுடையதாயிற்று. அச்சபை நூற்றுநான்குபிரதிநிதிகளை

உடையது. பிரதிநிதிகளை ஐவர்குழுக்கள் (பஞ்சாயங்கள்) தெரிந்தெடுத்தன. ஐவர்சபைகள் நம் கிராமச்சங்கங்களை ஒத்தன.

பினீசியரது தெய்வவழிபாடு.

பினீசியர் ஞாயிற்றிற்கு மக்கட்பலியளித்தனர். யவனர் முற்காலத்தில் இப்பலிகொடுத்துவந்து பின்னர் அது கூடாவொழுக்கமெனக் கைவிட்டனராகையால் பினீசியர் இப்பலிகொடுத்ததைக் கண்டு அவரை வன்னெஞ்சரென இகழ்ந்தனர். பினீசியர் மலித்தா என்னுந் திங்களையும் வழிபட்டனர். மலித்தா, அஸ்டாட்டி, உரோமரது வீனஸ், யவனரது அபிறோடிடற்றி என்பன ஒரு தன்மைத்தெய்வங்களே. இரையர்நகரிலும் மெல்காத்தென்னும் தெய்வம் வணங்கப்பட்டமையால் கொறிந்திநகரத்தார் வணங்கிய மெல்காத் தெய்வமும் பினீசியர்தெய்வமேயாகும்.

பினீசியரின் படைமாட்சி.

பினீசியர்செல்வத்தைக் கண்ட உரோமர் அழுக்காறுற்று அவரொடு போர்செய்யத்தொடங்கினர். பினீசியர் படையிற் சேவைபுரிதலை வெறுத்தனர். கூலிப்படையே அவர் படை. படைத்தலைவர்கள் பினீசியராகவே இருந்தனர். படைத்தலைவருக்குப் போரைத் தாம் எண்ணியவாறு நடத்தும் உரிமை அளிக்கப்பட்டதாயினும், தோல்வியடைந்தால் அவர் தண்டிக்கப்பட்டனர். சிலவேளைகளில் அவர்க்கு மரணதண்டனையும் விதிக்கப்பட்டது. பினீசியர் செல்வமிகுதியால் பலதேசத்துவீரர்களுக்கும் கூலி கொடுத்துப் பெருங்கூலிப்படைகளை வைத்திருந்தனர். கல்லியர் கம்பேனியர் யவனர் நுமிடியர் ஆபிரிக்கர் முதலியோர் பினீசியப் படையிற் சேவித்தனர். காற்றிலும் விரைந்துசெல்லும் நுமிடியர் குதிரைப்படையும் அரக்கரனைய கல்லியர் வேற்படையும் லிகுரியர் கவுண்படையும் ஒப்பற்ற கூலிப்படைகளாயின. அவற்றுடன் யானைப்படையும் பழக்கப்பட்டது. தரைப்படை எவ்வளவு பெரிதாயினும் பினீசியர் தம் கப்பற்படையையே நம்பியிருந்தனர். கப்பல்களே அவருடைய காவலரண்கள். பினீசியர்கப்பற்படை எண்ணிறந்தது.

முதற் பினீசிய யுத்தம் கி. மு. 265—244.

முன்னர்க் கூறியவாறு சிசிலித்தீவின் மேற்குப்பாகத்திற் பினீசியரும் கிழக்குப்பாகத்தில் கிரேக்கரும் ஆட்சிசெய்தனர். கி. மு. 269-ஆம் ஆண்டு ஹயிரோ என்னும் இளைஞன் செங்கோல்செலுத்தினன். ஹயிரோ கேலாவின்வழிவந்தவனுகையால் சனங்கள் அவனை நேசித்தனர். ஹயிரோ மயிலாயிநகரை முற்றுகையிட்டு மமேட்டையினரை வென்முன். பினீசியரிடம் துணைபெற்றும் ஆற்ருமல் மமேட்டையினர் உரோமரிடம் துணையிரந்தார்கள். துணைசெய்தல் முறையோவென மேன்மக்கட்சபையில் பெரியதோர் வாதம் நிகழ்ந்தது. ஒருசாரார் ஹயிரோ, ரேசியத்தை அடக்குதற்கு உரோமருக்கு உதவிசெய்தாகையால் தாம் நன்றிமறந்து அவனுக்கு எதிராக எவ்வாறு போர்செய்யலாமென வினவினர்கள். ஒருசாரார் பினீசியரை மமேட்டையினர் வெறுத்தமையால் பினீசியர் ஹயிரோவுக்கு உதவிசெய்வாரென்றும் அவர்கள் கப்பற்படையை வெல்லவியலாதென்றும் போர்செய்தல் தக்கதன்றென்றும் இடித்துரைத்தனர். வேறுசிலர், இதுகாறும் உரோமர் கடல் கடந்து போர்செய்யவில்லை; இப்போது இப்புதுவழக்கத்தை ஏன் கைக்கொள்ளவேண்டும்? என வாதித்தனர். அன்றியும், மமேட்டையினர் நம்முடைய துணைவருமல்லர்; ஆகையால் அவருக்குத் துணைபுரிதல் அவசியமன்று எனவும் உரைத்தனர். இஃதொருபுறமாக, வேருெருசாரார் மமேட்டையினருக்குத் துணைநின்று பினீசியரோடு பொராவிடின் உரோமருடைய வியாபாரம் கெட்டுவிடுமென முழங்கினர். இவ்வண்ணம் மேன்மக்கட்சபை ஒருதீர்மானமும் செய்யாதொழிந்தது. அப்பியஸ்குளோடியஸ் புல்லியஸ்பிளாக்கஸ் என்னும் இணைத்தலைவர்கள் வகுப்புச்சபையினரிடம் போர்செய்தற்கு அனுமதிபெற்ருர்கள்.

கி. மு. 265-ஆம் ஆண்டு குளோடியஸ் சிசிலித்தீவில் இறங்க முயன்முன். மெசினநகரத்தோர் பினீசியர்படைத்தலைவன் ஹன்னேவை நகருள் வரவேற்றனர். குளோடியஸ் மெசினநகருட்புகுந்து ஒரு கூட்டம் நடத்தி ஹன்னேவை ஏமாற்றி வரவழைத்துப் படையோடு நகரைவிட்டுநீங்கும்படி வெருட்டினன். ஹன்னே தன்

உயிர்க்கு மோசம் நேரிடுமென எண்ணி அதற்கு உடன்பட்டான். காதாக்கினியர் இக்குற்றத்திற்காக ஹன்னோவைக்கொன்றனர்' என இலிவியஸ் என்பார் எழுதியிருக்கின்றனர். இது நிற்க. வேறொரு ஹன்னோவும் ஹயிரோவும் சேர்ந்து மசினாவைச் சூழ்ந்தார்கள். அப்போது அப்பியஸ்குளோடியஸ் பினீசியரைத் துரத்தினான். கி. மு. 263-ல் ஒட்டாக்கிலியஸ் கிராசுசும், வலேறியஸ் என்போனும் 40,000 படையோடு சிறுக்குசாப்பட்டினத்திற்குச் சென்றனர். ஹயிரோ நடுநடுங்கி உரோமரோடு உடன்படிக்கை செய்துகொண்டான். அன்றுதொட்டு ஹயிரோ உரோமரோடு நட்பாகிச் சாகுந்துணையும் உரோமர்துணைவனானான். கி. மு. 262-ல் பினீசியர் ஹன்னோவின்தலைமையில் ஒருபடையைச் சாடினித்தீவுக்கும் ஹனிபாலின்தலைமையில் ஒரு படையைச் சிசிலித்தீவுக்கும் அனுப்பினார்கள். உரோமர் அக்கிரிக்கந்தத்தைத் தாக்க எண்ணினர். ஹன்னோ நகரைக் காத்தற்கு 50,000 படையோடு வந்து தோல்வியுற்று முதுகிட்டான். உரோமர் நகரையழித்து 25,000 சனங்களை அடிமைகளாக விற்றனர். ஹனிபால் உதவிசெய்யாமல் விட்டான். சிசிலிமுழுவதும் உரோமர்வசமாயிற்று. பினீசியக் கடல்வீரர் இடையிடையே சிசிலித்துறைகளில் தோன்றிக் கொள்ளைகொண்டனர்.

உரோமர் கப்பற்படை.

துறைமுகங்களைக் காத்தற்காக உரோமரும் நாவாய்களைக் கட்டினார்கள். உரோமர் முதலில் நாவாய்களைக் கட்டத்தெரியாதவர்களாயிருந்தனரென்றும், பின் கரைமீதுமோதி உடைந்த பினீசியக்கப்பல் ஒன்றைப் பார்த்தே தாமும் கப்பல்கட்டப் பழகினார்களென்றும், பழகினவுடன் 120 நாவாய்களைக் கட்டிக் கடல்வீரரைப் பழக்கினார்களென்றும் இலிவியின்வரலாறு கூறா நிற்கும். இவ்வரலாறு நம்பத்தக்கதன்று. எங்ஙனமாயினும், உரோமரும் கிரேக்கரும் எற்றூறியரிடமே கப்பல்கட்டப்பழகினரென்பது வெளிப்படை. உரோமர் பினீசியரோடு கடற்போருக்குத் துணிந்தது வியக்கத்தக்கது. பண்டைக்காலத்தில் விரைந்து பாய்களை விரித்தும் வலித்தும் மாற்றியும் கப்பலைத் திருப்பமுடியாமையால் வலிந்து கப்பல்களைச் செலுத்திப் போர்புரிந்து

வந்தனர். கப்பலோடு கப்பலை மோதியும் முன்னணியால் இடித்தும் கப்பல்களைக் கவிழ்த்தலே போர்முறையாயினும், உரோமர் புதிய முறையொன்றை ஆண்டனரென்று தெரிகிறது. அது, தம் கப்பலி லிருந்து பகைவர்கப்பல்களுக்கு ஏணிகள் முதலியவற்றின் வழியாகச்சென்று கப்பலின் மேல்தட்டிலிருந்து வாட்போர் புரிதலே. கி. மு. 261-ல் கோணிலியஸ் ஸ்கிப்பியோவின் கப்பற்படை தோற்றது. கி. மு. 260-ல் தூயிலியஸ் (Duellius) (உரோமர் கடல் வீரன்) மயிலாயிக்கடலில் ஹனிபாலை எதிர்த்துப் புதியமுறையால் போர்செய்து வென்றான். பினீசியரது 136 கப்பலில் 50 கப்பல்கள் உடைந்தன. மேன்மக்கள் தூயிலியஸ் என்னும் தலைவனுக்கு வெற்றிவிழாநடத்துமாறு உத்தரவளித்தார்கள். வெற்றிவிழாவில் தலைவர் தம் வெற்றியை மக்கள் நினைவுகூர்தற்கு ஊர்வலம் வருதல் வழக்கம். இவ்வாறு வெற்றியடைந்த உரோமர் எதிரிகளின் உடைந்த கப்பலின் முன்னணிகளை ஒரு தூணில் அமைத்தார்கள்.

ஹமில்கார் என்னும் பினீஸியர்தலைவன் திறப்பானத் துறையை மதிலாலும் பொறியாலும் காவற்படுத்தினான். அத் துறையை ஹனிபாலும் 350 கப்பல்களோடு காவல்புரிந்தான். உரோமர்தலைவன் அற்றிலியஸ் இரகூலஸ் 150,000 கடல்வீரரை 330 கப்பல்களில் ஏற்றிச்சென்று ஹனிபாலோடு தகோராக்கிளி யாக் கரையையடுத்துப் பொருதுவென்றான். இரகூலஸ் ஆபிரிக்கா வில் இறங்கி 25,000 வீரரை உரோமர்தலைவன் வல்சோனுவின் தலைமையின்கீழ் உரோமநகருக்குத் திருப்பியனுப்பினான். 150,000 காலாட்படையோடும், 500 குதிரைப்படையோடும் 40 கப்பல்களோடும் இரகூலஸ் பினீசியரை அடக்கமுயன்றான். பினீசி யர் சாந்திப்பஸ் என்னும் கிரேக்கனைப் படைத்தலைவனாக்கினார்கள். சாந்திப்பஸ் 12,000 காலாட்படையும் 4,000 குதிரைப்படையும் 100 யானைப்படையும் சேர்த்து உரோமரைவென்று தலைவன் இரகூலஸைச் சிறையிட்டான். இச்செய்தியைப்பற்றி ஒரு பழங் கதையுண்டு. பினீசியர் இரகூலஸை ஐந்துவருடம் சென்றபின் உரோமாபுரிக்கு அனுப்பிச் சமாதானம்வேண்டினரென்றும் அவன் உரோமரைப் போர்தொடரும்படிதூண்டித் தன் சொற் றிறம்பாமற்காத்தற்குக் காதாக்பட்டினத்திற்குத் திருமபினான்

என்றும் சமாதானமாகாமையால் பினீசியர் இரகூலஸைச்சிலுவையி லறைந்தோ நீரில் ஆழ்த்தியோ கொன்றனரென்றும் கட்டுரைகள் கூறுகின்றன. இக்கட்டுரையை இலிவியஸ் எழுதியுள்ளார். வரலாற்றுசிரியர் பொலிபியஸ் இதைப்பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை; ஆகையால் இக்கதை பொய்யென்பதில் ஐயமில்லை. இரகூலஸின் மனைவி, ஹமில்கார் பொஸ்தார் என்னும் பினீசியர் இருவரை ஒரு சிறுமாடத்தில் அடைத்து உணவுகொடாது வருத்தினள் என்றும், பொஸ்தார் இறந்தபின்னும் பிணத்தை மிகவும் அவமதித்தன ளென்றும் அடிமைகள்சிலர் அச்செய்தியை அரசாங்கத்தாருக்கு அறிவித்தார்களென்றும் அறிகிறோமாகையால் இக்கொடூரச் செயலை மறைத்தற்காகப் பினீசியர் இரகூலஸை வருத்தினார்க ளெனக் கட்டுரை வரையப்பட்டது.

கி. மு. 254-ல் உரோமர் 230 கப்பல்களால் பனார்மம் என்னும் பட்டினத்தைக் கைப்பற்றி 13,000 அடிமைகளை நகருக் குக் கொண்டுவந்தனர். கி. மு. 253-ல் இணைத்தலைவர் சேவியஸ் காவிப்பியோ, செம்பிரோனியஸ் பிளிசோ என்போர் 250 கப்ப லோடு ஆபிரிக்காவுக்குப் புறப்பட்டுக் கடலின் பெருக்கையும் வற்றையும் பார்த்துத் துணுக்குற்றுத் திரும்பினார்கள். கி. மு. 251-ல் உரோமர்தலைவன் மெற்றலஸ் பகைவருடைய யானைப் படையைக் கலக்கிப் பகைவர்தலைவன் கஸ்துருபாலை வென்று 20,000 பினீசியரை வென்றான். அடுத்த ஆண்டு பினீசியர் லில்லி பேயம்நகரைச் சூழ்ந்தனர். அந்நகரைக் குளோடியஸ்புல்கர் என்னும் உரோமர்தலைவன் அணுகினான். நிமித்தம்பார்த்தபொழுது குருவிகள் உண்ணாமையால் நிமித்திகன் துர்நிமித்தமெனக்கூறி னான். புல்கர் அக்குருவிகளை கடலில்வீசும்படி கூறினான். தலைவன் புல்கர் தோல்வியடைந்தான். அதன்பின் உரோமர் கப்பல்கட்டவில்லை. கடற்போரில் உரோமர் பெரும்பாலும் தோற் றனர் எனத் துணியலாம். கி. மு. 247-ல் ஹமில்கார் பார்கா என்னும் பினீசியப்பெருந்தலைவன் தோன்றினான். பார்கா என்பது

மின்னல் எனப் பொருள்படும். ஹமில்கார் உரோமருடன் எதிர்த்துப் போராடினான். கி. மு. 244-ஆம் ஆண்டில் ஆபிரிக்கர் அரசபக்தி குறைந்து தம்மை ஆண்ட பினீசியரோடு விரோதித்தமையால் உள்நாட்டுப்பகைவரை அடக்குதலில் பினீசியர் கவனம்செலுத்தினார்கள். கி. மு. 242-ஆம் ஆண்டில் உரோமர்தலைவன் கற்றுலஸ் கன்னேவை வென்றான். இதனுடன் முதல்போர் முடிந்தது. பினீசியர் சிசிலித்தீவைவிட்டுநீங்கவும் உரோமருக்கு 2,200 பொன் கொடுக்கவும் உடன்பட்டார்கள். இப்போரில் 56,000 பினீசியர் மாண்டார்கள்.

ஹமில்காரின் தனித்தலைமை.

கூலிபெருமையால் பினீசியருடைய கூலிப்படை பகைப்படையாகமாறிக் காதாக்பட்டினத்தைச் சூழ்ந்தது. உற்றிக்காநகரத்தார் காதாக்பட்டினத்தாருக்குத் துணைபுரிந்தனர். உடனே கூலிப்படை உற்றிக்காநகரையும் சூழ்ந்தது. பினீசியர் உள்நாட்டுக் கலகத்தையும், கூலிப்படையையும் அடக்க இயலாது கலங்கினர். பின்னர் ஹமில்கார்பார்காவை நகரத்தலைவனாக்கினார்கள். ஹமில்கார் பகைவரை வேரோடு அழித்தான். கூலிப்படை நகரவாசிகளைத் துன்புறுத்திப் பல இடும்பைசெய்தமையால் ஹமில்கார் இரக்கம் காட்டாமல் பகைப்படைமுழுவதையும் அழித்தான். கி. மு. 238-ல் நாற்பதினாயிரம் கூலிவீரர் மாண்டனர். ஹமில்கார் செங்கோல்செலுத்திப் பல சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்தினான். சாடினித்தீவிலுள்ள கூலிப்படையும் பினீசியரோடு பகைத்தது. தீவிலிருந்த குடிகள் உரோமரிடம் முறையிட்டனர். உரோமர் உடன்படிக்கையைப் பொருட்படுத்தாமல் சாடினித்தீவைத் தம் ஆட்சிக்குட்படுத்தினர். ஹமில்கார் உள்வேர்த்துக் தருணம்பார்த்திருந்தான். ஒன்பதுவயதுச்சிறுவனாகிய தன்மகன் ஹனிபாலை அழைத்து உரோமரோடு ஒருபோதும் நட்பாகக்கூடாதென்று உறுதிமொழி பெற்றான்.

[தொடரும்.]

உ

பாஸமஹாகவி இயற்றிய

பிரதிஜ்ஞா யௌகந்தராயணம்.

முன்னுரை.

முதலில் பைசாசபாஷையில் குணாட்டியர் என்ற மஹாகவி எழு அரசர் சரிதங்களைத் தொகுத்தியற்றியிருந்தார். அவருள் ஆறு அரசர் சரிதங்கள் சிலகாரணங்களால் தீக்கிரையாகியொழிய, எஞ்சியது நரவாணதத்தன் (உதயனன்புதல்வன்) கதையே. அதை முதனூலாகக்கொண்டு (கி. பி. 100—150-ல்) பாஸமஹாகவி இதை யியற்றியிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

இதன் இலக்கணம்.

இது, தசரூபகங்களில் நாடிகை எனப் பெயர்கொண்டது. தேசரூபகம் என்கிற அலங்காரநூலில் இதன் இலக்கணம் பின் வருமாறு கூறப்பெற்றிருக்கிறது.

𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌚𑌤𑍁𑌰𑌂𑌕𑌾𑌦𑌿 𑌭𑍇𑌦𑌕𑌂 𑌯𑌦𑌿𑌚𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌏𑌕𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂𑌕𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍂𑌪𑌤𑌾 ॥

𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑍍𑌤𑍁—

𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌭𑌵𑍇𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌗𑌲𑍍𑌭𑌾 𑌨𑍃𑌪𑌵𑌂𑌶𑌜𑌾 ।
𑌗𑌂𑌭𑍀𑌰𑌾 𑌮𑌾𑌨𑌿𑌨𑍀 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌶𑌾𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑍃𑌸𑌂𑌗𑌮𑌃 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁—

𑌨𑌾𑌯𑌿𑌕𑌾 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑍀 𑌮𑍁𑌗𑍍𑌧𑌾 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌤𑌿𑌮𑌨𑍋𑌹𑌰𑌾 ।
𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌦𑌾𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍈𑌃 ॥
𑌅𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑍋 𑌨𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌨𑍇𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌥𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 ।
𑌨𑍇𑌤𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤 𑌦𑍇𑌵𑍀𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌶𑌂𑌕𑌿𑌤𑌃 ॥
𑌕𑍈𑌶𑌿𑌕𑍍𑌯𑌂𑌗𑍈𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌂𑌕𑍈𑌰𑌿𑌵 𑌨𑌾𑌟𑌿𑌕𑌾 ॥

பெரும்பாலும் ஸ்த்ரீபாத்திரங்கள் நிறைந்ததாயும் நான்கு அங்கங்களுடையதாயும் இருத்தல்வேண்டும். (ஒன்று இரண்டு மூன்று அங்கங்கள் கொண்டதான வேறுவகுப்பும் உண்டு.)

விசேஷமாகத் தேவியானவள், பெரியவளாயும் அரசவம்சத்திற் பிறந்தவளாயும் ஆழ்ந்த மனமுள்ளவளாயும் சினமுடையவளாயும் இருக்கவேண்டும். அவளுதவியால் நாயகன் அரிதின் முயன்று நாயகியைக் கூடவேண்டும்.

அடையவேண்டிய நாயகியோ, அரசவம்சத்திற் பிறந்தவளும் மிகவும் அழகுவாய்ந்தவளுமாயிருக்கவேண்டும். அந்தப்புரத்தில் இசைபயிலும்பொருட்டுத் தன் அருகில் நெருங்கியவளான நாயகியிடம்,தேவியின்சினத்துக்கு அஞ்சியநிலையில் நாயகன் மேன்மேலும் காதல்கொள்ளவேண்டும். கைசிகிவிருத்தியுடன்கூடிய நான்கு அங்கங்கள் உடையதாயிருக்கவேண்டும்.

இந்தக் கிரந்தத்தில் பிரதானநாயகனுன வத்ஸராஜன் நாயகியான வாஸவதத்தைக்கு அந்தப்புரத்தில் வீணைகற்பிக்கும்படி நேர்ந்ததில் வாஸவதத்தையின் தாயான தேவியின் தடைக்கு அஞ்சியநிலையில் அவருள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் காதல்கூரக் கந்தருவ மணம் நிகழ்ந்ததைக் காணலாம்.

கதைச்சுருக்கம்.

‘யானைவேட்டையாடுவதில் விருப்பமிகுதியால், வத்ஸராஜன் யானைக்காட்டுக்குச் சென்றிருந்தான். அவனைத் தம் நகருக்குக் கொண்டுபோகவிரும்பின பிரத்யோதனன்கட்டளைப்படி அவனுடைய அமைச்சன் ஸாலங்காயனனுல் அங்கே ஒரு பொய்யானை நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதை மெய்யானை என்று நினைத்து வத்ஸராஜன் வீணையின்கானத்தால் அதை வசப்படுத்தமுயன்றுகொண்டிருக்கையில் அங்கே கபடமாய் மறைந்துகொண்டிருந்தவர்களான

படையாட்களால் திடீரென்று சூழப்பட்டான். வலியவனுயினும், ஒருவனுயிருந்தபடியால், வத்ஸராஜன் பகைவர் பலரால் பிணிக்கப் பட்டுப் பிறகு ஸாலங்காயனனல் விடுவிக்கப்பெற்றுப் பிரத்யோ தனனிடம் ஒப்புவிக்கப்பெற்ருன். பிரத்யோதனனும் வத்ஸராஜ னுடைய "கோஷவதீ" என்னும் சிறந்த யாழைத் தன்மகளுக்குக் கொடுத்து அவனை அந்தப்புரத்திற் சிறைப்படுத்தினன்.

வாஸவதத்தையும் வத்ஸராஜனும் ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல்கூர்ந்து காந்தர்வவிவாகம் செய்துகொண்டு அந்தப்புரத்தி லேயே இன்பத்தை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இது இவ்வாறிருக்க, வத்ஸராஜனுடைய அமைச்சனுன யௌ கந்தராயணன், ஒற்றர்மூலம் இச்செய்தி அறிந்து வருத்தமுற்று, எவ்வாறேனும் தம்முடைய அரசனையும் வாஸவதத்தையையும் தம் நகருக்கு அழைத்துவரவேண்டுமென்றும் வீணையையும் கொணர வேண்டுமென்றும் உறுதிகொண்டு, மறைவாய்நடப்பவர்களும் உண்மையுள்ளவர்களும் காரியத்தை நிறைவேற்றத்தகுந்தவர்களு மான தன் ஆட்களால், பிரத்யோதனன் அந்தப்புரம்மட்டுமன்றி அவனுடைய பட்டினம்முழுவதையும் நிரப்பிவிட்டுத் தானும் பித்தன்வேஷம்பூண்டு உஜ்ஜயிநீநகரத்தில் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தான். அவன் தான் குறிப்பிடும்பொழுது படைக ளுடன் அங்கே வந்துசேரும்படி முன்னமே தன் ஆட்களுக்குச் செய்தியனுப்பிவிட்டு, ஒருநாள் சிறையிலிருந்து வத்ஸராஜனைமீட்டு, ஒரு பிடியின்மீது அவனையும் வாஸவதத்தையையும் ஏறச்செய்து ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அந்நகருக்கு வெளியே அனுப்பினன். அது தெரிந்து பிரத்யோதனன் போர்தொடங்கியதில், யௌகந்தரா யணன் தோல்வியடைந்து சிறைப்பட்டான்.

பிறகு யௌகந்தராயணனுடைய நீதியையும் புத்திநுட்பத் தையும் வல்லமையையும் கண்டு வியப்புற்ற பிரத்யோதனன் தன்

புதல்வி தக்க கணவனையடைந்தமையால் மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்று வெகுமதிகளுடன் அவனைக் கௌசாம்பி நகரத்துக்கு அனுப்பினான்' என்பது கதைச்சுருக்கம். யௌகந்தராயணனுடைய நுண்ணறிவு முதலியன வத்ஸராஜனால்,

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌜𑍋𑌨𑍍𑌮𑌾𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑍈𑌃 ।
𑌭𑌵𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌨𑍈𑌃 𑌖𑌲𑍁 𑌵𑌯𑌂 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥

(ஸ்வப்நவாஸவதத்தம். அங்கம். 6. சுலோ. 18.)

இதன்பொருள்:—'(யௌகந்தராயண அமைச்சரே!) பொய்ப் பித்தன்வேஷம்பூண்டதாலும், போர்களாலும், சாஸ்திரங்களில் உரைத்திருக்கிறவைகளான ஆலோசனைகளாலும், மற்றுமுள்ள உம்து முயற்சிகளாலுமே அமிழ்ந்துபோனவர்களான நாம் மேலே எழுப்பிவிடப்பெற்றோம்.'

என்று கொண்டாடப்பட்டுள்ளன.

V. S. ராமஸ்வாமி சாஸ்த்ரி, B.A., B.L.

மதுரை.

பாத்திரங்கள்.

(ஆடவர்.)

வத்ஸராஜன்	கௌசாம்பிநகரத்தரசனான உதயனன்.
யௌகந்தராயணன்	உதயனனுடைய அமைச்சன்.
உந்மத்தகன்	யௌகந்தராயணன் பித்தன்வேடங்கொண்ட போது பூண்டபெயர்.
சிரமணகன்	உதயனனமைச்சருள் ஒருவன், துறவிவேஷங் கொண்டபோது பூண்டிருந்தபெயர்.
வஸந்தகன்	விதூஷகன்; உதயனனுடைய விளையாட்டுத் தோழன்.
ஹம்ஸகன்	உதயனனுடைய ஆசிரியன்.
பிராமணன்	யௌகந்தராயணன்கட்டளையால் மறைவா யிருந்த வேலையாள்.
ஸாலகன்	யௌகந்தராயணன் வேலையாள்.
நிர்முண்டகன்	யௌகந்தராயணன்வீட்டு வாயில்காவலன்.
காத்ருவெஸவகநு (உடல்பிடிப் போன்)	யௌகந்தராயணனுடைய வேலையாளும் வாஸவ தத்தையின் மாளிகையில் மறைந்திருந்தவனு மான ஒரு யானைப்பாகன்.
மஹாஸேநன்	உஜ்ஜயினிவேந்தனும் வாஸவதத்தையின் தந்தையுமான பிரத்யோதநன்.
ஸாலங்காயனன், பரதரோகன்	மஹாஸேநனுடைய அமைச்சர்.
பாதராயணன்	மஹாஸேநனுடைய கஞ்சுகி.
படன்	வாஸவதத்தையின் வேலையாள்.

(பெண்டிர்.)

அங்காரவதி	மஹாஸேநன் பட்டமஹிஷி.
வாஸவதத்தை	மஹாஸேநன் புதல்வி.
விஜயை	யௌகந்தராயணன்வீட்டு வேலைக்காரி.

பிரதிஜ்ஞா யௌகந்தராயணம்.

(ஸ்தாபனை)

ஸூத்திரதாரன்:—(நாந்தியின் இறுதியில் அரங்கிற் புகுந்து)

*பாது வாஸவதத்தாயோ மஹாஸேநோऽதிவீர்யவாந் ।

வத்ஸராஜஸ்து நாம்நா ஸ ஶக்திர்யௌகந்தராயண: ॥

தேவேந்திரனுக்கு நன்மைசெய்தவனும், பெரியசைனியத்தையுடையவனும், மிக்க வலிமையுள்ளவனும், வத்ஸராஜனெனப் பெயர்பெற்றவனும், யௌகந்தராயணன் என்ற அமைச்சனுடைய பேருதவியையும் வலிமையையும் பெற்றவனுமான மகாராஜன் (நம்மைக்) காக்க. [சற்று நடந்து திரைப்பக்கம் நோக்கி]

அம்மா! இங்கே சற்று (வரவேண்டும்).

நடீ:—(அரங்கிற் புகுந்து) ஐய! இதோ இருக்கிறேன்.

ஸூத்ர:—அம்ம! ஏதேனும் ஒரு பொருளைக் குறிக்கொண்டு பாடவேண்டும். உமது கானத்தால் சபையோர்கள் களிப்படையும்போது, நாம் கதையைத் தொடங்குவோம். அம்ம! எதைக்குறித்துச் சிந்திக்கிறீர்கள்? என்ன? பாடப்படுகிறதா?

நடீ:-ஐய! நமது ஞாதிகுலத்துக்கு நோய்கண்டிருப்பதுபோல் நான் கனவுகண்டேன். ஆகையால் அவர்கள் க்ஷேமசமாசாரத்தை அறிந்துவர ஒரு தூதனை அனுப்பக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஸூத்ர:—நல்லது.

புருஷம் ப்ரேஷயிஷ்யாமி வ்யக்தோ ஹிதே ரத: ।

நம்முடைய நன்மையைக் கருதுகிறவனும் திறமைவாய்ந்தவனும் உள்ள ஒருவனை அனுப்புவேன்.

(திரைக்குள்) ஸாலக! நீ ஆயத்தமாயிருக்கிறாயா?

ஸூத்ர:- புருஷம் ப்ரேஷயதே யதா யௌகந்தராயண: ॥

இந்த யௌகந்தராயணன் எவ்வாறு ஒருபுருஷனை அனுப்புகிறானோ (அவ்வாறே நானும் அனுப்புவேன்.)

(இருவரும் வெளிச்செலல்.)

(ஸ்தாபனை முற்றிற்று.)

[தொடரும்.]

---

* இந்த நாடிகையில் கதாநாயகனான வத்ஸராஜன், கதாநாயகியான வாஸவதத்தை, அமைச்சன் யௌகந்தராயணன், ஆகிய முக்கிய பாத்திரங்களின் பெயர்களை இந்த நாந்தியிலே சுட்டிக்காட்டியது குறிப்பிடத்தக்கது.

மதிப்புரை.

[மஹாமஹோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்யகலாநிதி டாக்டர். ப்ரும்மஸ்ரீ.
உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் எழுதுவது.]

சங்ககாலத்துச் சேரமன்னர்கள்.

தமிழ்நாட்டை மிகப் பழங்காலந்தொட்டு ஆண்டுவந்த முடிமன்னர்கள் சேர சோழ பாண்டியர்களாவர். இலக்கியங்களிலும் சாஸனங்களிலும் உள்ள குறிப்புக்களால் இம்மூவகையினர் சரித்திர வரலாறுகளும் அறியப்படுகின்றன. சோழபாண்டியர்களைப்பற்றித் தெரிவிக்கும் நூல்கள் பல ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் உள்ளன. ஆயினும், சேரவரசர்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியோ சிறிய அளவிலே தான் இருக்கிறது. அவர்களுடைய சரித்திரத்தைத் தனியே விரிவாகக்கூறும் நூல் இதுகாறும் எழுதப்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் மற்ற இரண்டுமரபினர்களைப்பற்றி அறிவதற்குப் பல சாதனங்கள் இருப்பதுபோலச் சேரர்மரபுபற்றியறிவதற்கு இல்லையென்பது ஒருசார் உண்மையாயினும், கிடைக்கக்கூடிய சாதனங்களைக்கொண்டு தெரிந்தவளவில் இதுவரையில் எழுதப்படாதது ஒரு குறையே. இதனைச் சமீபத்தில், திருவாங்கூர்ஸம்ஸ்தானத்தில் உயர்தரநீதிபதியாக இருந்த ஸ்ரீமான். கே. ஜி. சேஷையரவர்கள் நீக்கிவிட்டார்கள்.

அவர்கள் எழுதிய 'சங்ககாலத்துச்சேரவரசர்கள்' என்னும் ஆங்கிலப்புத்தகத்தைச் சிறிதுசிறிதாகப் படிக்கச்செய்து, அதிலுள்ள நுண்பொருள்களைக் கேட்டறிந்தபோது எனக்கு ஒரு தனி மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. பதிற்றுப்பத்தென்னும் நூலை நான் வெளியிட்டகாலத்தில் அதன்பாற்கண்ட செய்திகள் சேரர்வரலாற்றையறியத் துணைபுரியுமென்றும், அவ்வரலாறு ஆராய்ச்சியாளரால் எழுதப்படுமென்றும் எதிர்பார்த்தேன். பலநாட்களாக நான்

கருதியவாறு அவ்வரலாறு எழுதப்படவில்லை. இப்பொழுது இப்புத்தகம் என்னுடைய உள்ளத்தே இருந்த விருப்பத்தை நிறைவேறச்செய்தபோது நான் எப்படி மகிழ்ச்சியடையாமலிருக்க முடியும்?

ஸ்ரீ சேஷையரவர்கள் தமிழ்ப்பற்று மிகவுடையவர்கள். ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் பல. தமிழாராய்ச்சியில் அவர்கள் பலவகையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களென்பதற்கு இப்புத்தகமே சாட்சியாகும். சேரருக்குரிய மலைநாட்டில் அவர்கள் பலகாலமாக இருந்து அங்கேயுள்ள பழங்காலச் சின்னங்களேயும் பழைய மரபுகளேயும் அறிந்தவர்கள். அங்கங்கே வழங்கும் பழைய வரலாறுகளேயும் ஊர்கள் முதலியவற்றைப்பற்றிய செய்திகளேயும் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டவர்கள். பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய நூல்களிற் கண்ட செய்திகளை நன்ருக ஆராய்ந்து தம்முடைய அநுபவத்தால் அறிந்தவற்றையும் பொருத்தி இப்புத்தகத்தை எழுதியிருக்கிருர்களென்று தெரிகின்றது.

தமிழ்நாட்டுச்சரித்திரத்தில் அன்புடையவர்களுக்கு இப்புத்தகம் பெருமகிழ்ச்சியை அளிக்குமென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை. நெடுங்காலமாகத் தம்முடைய ஆராய்ச்சியிற் கனிந்துள்ள பயன்களை ஐயரவர்கள் இதைப்போல ஒவ்வொன்ருக வெளியிட்டால் தமிழுலகுக்குப் பேருபகாரமாக இருக்கும். அதற்கேற்ற உடல் வன்மையையும் பிறநலங்களேயும் அவர்களுக்கு அளித்தருளும் வண்ணம் ஸர்வேசுவரனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.